Gözyaşların Mutluluktan Olsun

İş yerinden öğle tatili için çıkan iki genç kız cadde kenarında yürüyordu. Arkadaşının Ayşe'nin moralinin bozuk olduğunu fark eden Demet sordu;

-Neyin var Ayşe? Yine suratın asık, sorun ne söyler misin?

-Çünkü gecenin bir yarısına kadar uğraştığım dosyamın üzerine çay döküldü, anlıyor musun !

-Her şeyden moralin bozuluyor Ayşe. Sana moral vereceğim diye kendimi psikolog sanmaya başladım. Yeniden yazdırırsın.

- Yedeği evdeki bilgisayarda. Yarın hallederim ama sen de gördün, adam resmen benimle dalga geçti. "Seneye getirirsin" dedi.

-Müdür Bey şaka yaptı canım, en son "Neyse, yarın getir" dedi ya.

-Hayır, yanlış hatırlıyorsun. En son öyle demedi, "Neyse, değişiklik olsun, yarında kahve dökersin getir" dedi.

-Şaka işte canım. Her şeye alınıyorsun, her şeyi büyütüyorsun.

-"Demet arkadaşım" diye boşa sevinmişim Böyle mi moral vereceksin? Yoksa sen de mi dalga geçiyorsun?

-Susar mısın ! Tabi ki dalga geçmiyorum.

Demet, Ayşe'nin kolundan tutup, parka doğru yönlendirdi.

-Asık suratları görmekten bizim de suratımız asıldı. Şu parka girelim de çocuk seslerinden, çiçekten, böcekten yüzümüz güler belki.

Girerken, parkın girişinde oturan, oldukça güzel, şık giyimli genç kız, Ayşe'nin dikkatini çekti.

-Bu kızı gözüme sokmak için mi getirdin beni parka?

-Hangi kızı?

-Az geride kaldı, bak şu güneş gözlüklü olan.

-Hımm, gerçekten güzel bir kız ama bu senin niye moralini bozsun? Bir tanem sen de güzelsin.

-Tabi tabi. Otur bakayım şuraya, bir daha bak bakalım ona ve bana.

-Yani ne desem, onu 100 kişi beğenir, seni 99.

-Ya dalga geçmeyi bırak da gerçekten bak. Ne kadar şanssızım görüyorsun. Parka yeni giden, kıza doğru giden yakışıklıya bak, bana gelmez ki böyleleri.

Genç adam, parktan girince güzel kızı fark etti. Gülümseyerek baktı, dikkatini çekmek istediği belliydi. Adımlarını yavaşlattı, cebinden bir kağıdı düşürür gibi yapıp kızın karşısında biraz daha oyalandı. İlerdeki iki kızında kendisini izlediğinden habersizdi.

Genç adamın bakışına, gülümsemesine güzel kız aldırmamıştı bile. Genç adam, daha fazla rahatsız etmeden uzaklaştı, ilerideki iki genç kızın da önünden geçip gitti.

Ayşe, üzgün bir halde;

-Gördün mü? O bana bakmadı bile geçerken. Sonra bana kızıyorsun, “Şanssızım filan deme!” diye.

-Eee… kız da alımlı doğrusu, onu gördükten sonra bize bakmaması normal.

-Konuyu değiştirme. Şimdi doğruyu söyle, hayatta o mu şanslı ben mi?

-Ne bileyim ben?

-Bilemeyecek ne var! Bir bana bak, bir de ona. Bir de onun dönüp de bakmadığı yakışlığa.

-Bu gün ters tarafından mı kalktın nedir? Bir yüzün gülsün ya! Belki sevdiği vardır, belki çok asildir, gelen geçene bakmıyordur.

-Belki haklısındır bilemiyorum ama bu gün her şeyden moralim bozuluyor.

-Canım benim boş ver, her şeyi kafana takma, sana son yazdığım şiirlerimi okuyayım mı?

-Peki tamam, boş ver bunları, iş yerindeki aksilikleri de , yüzümüze bakmayan yakışıklıları da unutup şiir okuyalım.

-Oooo! Hala sitemli laflar. Neyse Dinle, başlıyorum artık.

Cebinde çıkardığı küçük defterden şiirlerini okumaya başladı;

- “Topladım, seni hatırlatan ne varsa / Ağlarım bakarken, güldüğümüz fotoğrafa / Andıkça seni, yine kalbim kanarsa, / Topladım, seni hatırlatan ne varsa.”

Demet, Ayşe’nin kendini ilgiyle dinlediğini düşünerek okumaya devam ediyordu.

- “Bende denedin tüm hüzünleri, / Bende denedin acıları / Teşekkürler hayat / Öğrettin artık sınırlarımı”

Bak şunu da dinle, bunu da senin için yazmıştım;

-“Hüzün konmasın bakışlarına / Hep gülmek yakışır sana / Eğer düşerse bir gün gözyaşlarına, / Tek sebebin mutluluk olsun”

Ayşe’nin gözlerinin yaşardığını fark etti;

-Niye ağlıyorsun bir tanem?

Demet, arkadaşının yaşlı gözlerine baktığında, bakışlarının kendisine değil, uzaklarında oturan genç kıza doğru olduğunu anladı. Göz ucuyla bir an baktığında, genç kızın ayağa kalkıp, yanına gelen bir gençle selamlaştığını gördü.

-Bak, kızın sevgilisi belki de eşi varmış. Başkalarına bakmaması normalmiş değil mi?

Ayşe cevap vermeden bakmaya devam etti.

O sırada güzel kız ve yanına yeni gelen erkek gülüşerek önlerinden geçtiler;

-Abi, bir daha beni bu kadar bekletirsen babama söylerim kulağını çeker.

-Özür diledim ya canım. Hem şikayet etme, temiz hava almış oldun. Hava güzel değil mi? Hem şunu çantana koy, koluna gir.

Demet, rahatsız olmasınlar diye önlerinden geçerken bakmamıştı ama neşelerini ve konuşmalarını duymuştu.

-Abisiymiş! Hayırdır niye üzgünsün ben hala anlamadım?

-Lütfen hemen gidelim.

Demet, daha çok meraklanıp uzaklaşan gençlere baktı, Ayşe'nin niçin duygusallaştığını anladı. Uzaklaşan genç kız, elindeki beyaz bastonu katlayıp, çantasına koydu, abisinin koluna girdi. Giderken hiç de Ayşe gibi mutsuz,karamsar değil aksine oldukça hayatla barışık, neşeli görünüyordu.